

3 листопадних небес, із нічної пільми Скорпіона...

Наталка Білоцерківець

3 листопадних небес, із нічної пільми Скорпіона
Йшли останні трамваї, коли ми з тобою ішли.
Примерзала на заході висохла піна червона,
І бездомні пустелі далеко вгорі пролягли.

І здавалося нам, наче більше нічого немає,
Тільки небо нічне над мостами заглиблених міст,
І засвистує в себе останні порожні трамваї
Метеорної пустки важкий пролітаючий свист.

Але раптом здаля,
наче вогник сільської лікарні,
Наче села глухі, засвітився приглушений дим:
Чи вже сплять наші рідні?
Чи маряться марева гарні
їм, і їхній худобі, і їхнім городам старим?

Ні, не всі вони сплять! Чуєш – там,
на сільських кладовищах,
Кілька рідних могил гомонять до сусідів своїх,
І коріння кущів з кожним літом спускається ближче
У підземний вогонь, до колишніх облич дорогих.

Ми не в силі забути, що скоро, немов павутина,
Обірвуться зв'язки і пороша шляхи замете.
І залишаться: брат чи сестра... може,
потім, дитина –
Але як розгадати серця нерождених дітей?

Може, тому тепер, в листопадній пільмі Скорпіона,
Між останніх трамваїв, останніх самотніх людей –
Ради іншого братства ця висохла піна червона,
Це минаюче сонце вмерзає до наших грудей...